

SISPLAU, ANOMENI'M LORD DAVID

Aquí on em veieu soc un jove enginyer que treballa per a una important marca d'automòbils alemanya. De fet vaig haver d'estudiar de valent i suar sang per aconseguir un lloc en el mercat laboral. Ara gaudeixo dels fruits del meu esforç. Condueixo un bon cotxe, tinc una llar pròpia i una família que m'estima. Renoï, amb la que està caient, em considero un autèntic privilegiat! Però bé, anem al bròquil. La història que us volia contar és la que em va passar durant el viatge d'aquest estiu a la República Dominicana.

Com no podia ser d'altra manera vaig allotjar-me en un hotel de cinc estrelles, un ressort d'aquells on ho tens tot inclòs i que de l'únic que t'has de preocupar és de demanar tanda per jugar a vòlei i de trobar el punt exacte per vèncer la vergonya i anar a ballar content (que no borratxo) a la discoteca de l'hotel. Palmeres, flamencs, sorra blanca, daiquiris... Que fàcil és acostumar-se a la bona vida! Un dia, mentre estava atipant-me amb el que em venia de gust a l'hora que em venia de gust (és el que té anar a un "tot-in"), em vaig fixar en l'ètnia dels cambrers; tots ells eren negres com el carbó. Aquell accent caribeny contrastava amb la fisonomia típica dels països subsaharians. A part, el seu costum d'anomenar-te "senyor" tota l'estona invitava a pensar en aquella època en què els seus avantpassats havien estat esclavitzats pels meus i que, a hores d'ara, encara els seus descendents ens servien a nosaltres. Després del tiberi vaig tornar a la meva gandula i em vaig quedar clapat. I me'n recordo perfectament del somni que vaig tenir: Jo ja no era jo, sinó un avantpassat de la meva família materna (el meu segon cognom és Caballero, suposo que el meu inconscient ho va fer a propòsit) que vivia a cos de rei allí mateix però tres-

cents anys abans. Abillat amb un jupó de vellut tintat i camisa de seda, el meu alter ego jeia relaxat davant l'immens mar Carib mentre dos esclaus negres em ventaven amb fulles de palma. La meva esposa jugava amb els fills a la vora de l'aigua sense fer cas dels crits amoïnats de la seva criada negra.

-Senyoreta Escarlata, senyoreta Escarlata! –gemegava la grassoneta serventa (bé, ja sabeu que als somnis es tendeix a mesclar experiències amb coneixements previs, així que disculpeu-me per aquesta intromissió gratuïta).

Mentrestant, el meu jo somiat s'estava gratant la barbeta perfectament retallada i que tan de moda estava en aquella època (tot i que a la seva mare no li agradava gaire, una altra cosa que amb els anys no canvia gens ni mica). Els meus vaixells mercants solcaven l'horitzó mentre que a l'altra banda de la platja un navili havia ancorat i els bots duïen a terra els luxosos articles que havia comprat l'últim cop que havia estat a Barcelona. A la vora d'aquella paradisiàca costa tenia la meva llar, una enorme mansió colonial envoltada d'hectàrees i hectàrees de plantacions de sucre. Allí jo era l'amo i senyor de tot el que es veia.

Llavors un dels meus servents es va acostar a mi i em digué:

-Lord David, disculpi. Lord David...

Oh, Lord David. Què bé sonava el meu nom precedit de tan valuós anglicisme. Quina lluentor li donava, quin ressò li imprimia...

-Lord David, desperti.

Aleshores vaig obrir uns ulls com taronges. Un d'aquells treballadors de l'hotel era al meu costat, tocant-me l'espatlla per tal d'espavilar-me.

-Senyor David, senyor David... -insistia. Sonava igual de bé, però l'apel·latiu no estava al nivell de "Lord". Vaig decidir fer-li una broma, al cap i a la fi era descendent d'algun esclau i potser ho encaixaria bé.

-Anomeni'm lord David.

De sobte vaig despertar de bell nou. Havia tingut un somni dins d'un somni! I el que era pitjor: havia dit l'última frase no a un simple treballador dominicà sinó al meu cap de la fàbrica, el terrible Klaus.

-Què ha dit, amic català? L'espero al meu despatx d'aquí a nou hores, tot just quan hagi acabat la seva jornada laboral. I no el vull veure adormit mai més a la feina si no vol que el retorni cap a Espanya d'una puntada de peu. Alemanya no està en crisi perquè treballem, i no cal dir-li que no en volem de ganduls dormilegues.

Em vaig quedar sense badar boca. "Lord David", quina bestiesa! Jo ja no era al segle XVIII, ni tenia flotes mercants ni tampoc era un ric burgès. Tenia un cotxe que havia pagat gràcies a un crèdit del banc. De la llar encara em faltaven 10 anys de la hipoteca i per poder afrontar els pagaments de tots dos havia de treballar com un esclau a una fàbrica alemanya ben lluny de les meves arrels. Salvant les distàncies, jo era igual que aquells humils empleats del ressort de Punta Cana. Semblava un d'aquells pobres desgraciats que els nostres avantpassats s'havien endut a Amèrica per treballar a les plantacions de sucre. Ara els únics lords eren els teutons, els autèntics amos d'Europa.

Quan vaig acabar la dura jornada, vaig acudir al despatx del director. Em va demanar que prenguéssiu seient i que li expliqués el que li havia de dir.

-*Herr* Klaus, jo...

-Anomeni'm Lord Klaus, si us plau –va corregir-me en to burleta.

De sobte em vaig adonar que m'havia convertit en l'esclau del meu propi somni i que malauradament havia de passar per l'anella si volia conservar la feina, el cotxe i la casa.

David González Caballero

Sisplau, anomeni'm Lord David

3r premi Prosa

Adults